

Розділ 13

Раббатові кортить шоколадного печива

Раббат чудово проспав дві години в господарчій коморі. Звір витягнув шию, позіхнув від душі та відчув, що зголоднів. Іда мала прийти за ним лише о пів на першу, тож він мав ще багато часу, аби знайти щось їстівне.

Правою передньою лапою він штовхнув дверцята комори. Першим ароматом, що вдарив лисові в ніс, був запах слив. Покладаючись на свій нюх, він опинився біля компостної купи за будинком школи. Ой, як смачно! Раббат любив фрукти, особливо, якщо вони вже скисли.

Раббат заплямкав. Але по-справжньому він не наївся, тому вирішив піти на майданчик для

ігор. Там було тихо. Смачно пахтіли смітники. Раббат озирнувся на всі боки. Нікого не видно!

Поруч стояли три баки для сміття. Раббат заскочив на перший. Як зручно: кришка першого смітника відкинута назад. З нього пахнуло шоколадним печивом. Ой, це ж його улюблена страва! У лиса навіть слина потекла. Одним стрибком Раббат опинився у смітнику. Просто рай. Звір знайшов шматочок тосту з мармеладом і купу шоколадного печива. Він саме вгризся в рогалик з горіхами, коли почув гучний крик. Раббат встав на задні лапи та визирнув з-за краю смітника. Діти! Вони бігли просто на нього. Тікати було вже запізно.

Ось два хлопчики підбігли до смітника. Один із них тримав під пахвою м'яч. Лиса вони не бачили. Що це в них на думці?

Раббат пригнувся. Кришка бака гучно грюкнула та покотилася по землі. Тоді один з хлопчиків схопив смітник за ручки та з гуркотом покотив його вперед. Раббатові, який просто ненавидів гуркіт, дуже хотілося затулити вуха.

На асфальт витягли другий смітник. Футболісти вирішили зробити з них стовпчики воріт.

Гра почалась. Для Раббата це було досить дивне відчуття: сидіти в темному смітнику та чекати, коли м'яч влучить у сіру пластикову стінку. Від першого гола смітник здригнувся. Від другого — досить сильно захитався. Третьому голу Раббат вирішив допомогти.

Хлопчик ударив по м'ячу, воротар підскочив, м'яч із гуркотом влучив у смітник. Раббат переніс вагу вперед. Смітник упав. Разом зі смітником повалився на землю і хлопчик, який намагався впіймати м'яч. Важкий бак влучив йому в зап'ясток. Воротар голосно зойкнув. Чи то був Раббат?

До гравців примчав завгосп.

— Ви всі негайно йдете зі мною в кабінет пана Зігманна! — прогрімів його голос.

Раббат стрімголов, з усією швидкістю, на яку був здатний, кинувся до комори з інструментами. Його ніхто не побачив. Лис уместився на старій ковдрі, згорнувся калачиком та заховав мордочку в темноруде хутро. Коли Іда прийшла за ним після школи, він міцно спав.

Футболістам, які грали на перерві на дворі, — Йо, Сіласу та ще кільком хлопчикам з паралельного класу — довелося залишитися після уроків, вкладати бридке сміття назад у бак. Візит до директора виявився неприємним.

— Грати у футбол на шкільному подвір'ї заборонено! — ла-

явся пан Зігманн. — Якщо ще раз ушій-
маю, повідомлю батькам.

Коли Йо нахабно заявив,
що йому байдуже, пан Зігманн спо-
кійнісінько дістав ручку та просто
в нього на очах написав листа бать-
кам Йо.

— Ти мені нині вже двічі на очі трапив, —
сказав він. — Я не буду терпіти таку нахабну
поведінку.

Коли наступного дня Йо прийшов до школи,
на правому зап'ястку в нього була перев'язка.

Пані Бергманн присвиснула крізь зуби.

— У такому стані ти брати участі не можеш.
Шкода, Йо, ти б дуже став у пригоді під час ес-
тафети проти школи імені Данте!

— Але ж я мушу! — обурився Йо. — Я стіль-
ки тижнів готувався до цього змагання!

— Мені насправді шкода, Йо, — зітхнула пані
Бергманн.

Інші тренувалися впродовж години. Цього разу
Іда була серед найшвидших дітей. Її обігнали лише
Анна-Лена та Катінка. Але Сілас мчав, наче вітер,
і, усім на диво, навіть Бенні бігав більш-менш
вдало. Йо сидів обіч поля. Він ледве не розплакав-
ся, коли побачив, що пані Бергманн внесла Бенні
до списку тих, хто братиме участь у змаганні.

- Чи ти співчуваєш Йо? Чи, може, так йому і треба? Подумай.